

Η Γερμανία στηρίζει, αλλά και ανησυχεί

Του Αγγελου Στάγκου

Τη μία μέρα η καγκελάρια Αγκελα Μέρκελ δηλώνει ότι το χρέος της Ελλάδας θα παραμείνει βιώσιμο, την επομένη φτάνει στην Αθήνα ο υπουργός Εξωτερικών Γκίντο Βεστερβέλε και τονίζει, μεταξύ άλλων, ότι η Ελλάδα μπορεί να τα καταφέρει, εφόσον προχωρήσουν οι μεταρρυθμίσεις, ενώ ταυτόχρονα ο συνάδελφός του επί των Οικονομικών, ο Βόφγκανγκ Σόιμπλε, εκφράζει από το Βερολίνο την πεποίθησή του ότι η χώρα μας θα πάρει την επόμενη δόση του δανείου. Αν προσθέσουμε ανάλογες θετικές δηλώσεις που έχει κάνει πρόσφατα ο τελευταίος, μαζί με την αναμενόμενη επίσκεψή του

στην Αθήνα στις 18 του μήνα για να αναγγείλει προφανώς επίσημα την ίδρυση του ταμείου για τη δανειοδότηση με φτηνά δάνεια ελληνικών μικρομεσαίων επιχειρήσεων, καθώς και την απόφαση για τον αγωγό TAP, που ήταν μάλλον πολιτική, τα συμπεράσματα είναι εύλογα.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι όλο αυτό το πλήθος δηλώσεων, επισκέψεων και ενεργειών από την πλευρά ανώτατων Γερμανών αξιωματούχων έχουν στόχο τη στήριξη της ελληνικής κυβέρνησης και της χώρας, αλλά και τη δημιουργία ενός θετικού κλίματος. Οι ίδιοι αξιωματούχοι όμως έχουν κάνει αντίστοιχες δηλώσεις για το

σύνολο της Ευρωζώνης, όπως η προχθεσινή της κ. Μέρκελ ότι καμία χώρα δεν θα υποχρεωθεί να φύγει και δεν θα φύγει από αυτήν. Οπότε η πρώτη ερμηνεία είναι ότι συνδέονται με τις επερχόμενες εκλογές στη

από την καγκελάρια ήταν ανεπιτυχής. Επισημαίνεται ότι εκτός από την Ελλάδα όπου τα προβλήματα της οικονομίας παραμένουν και είναι εμφανή, το πρόγραμμα στήριξης δεν πηγαίνει καλά στην Πορτογαλία

ο υπουργός Εξωτερικών, Γκ. Βεστερβέλε. Γνωρίζει ότι ούτε η ίδια θα μπορεί να σταθεί οικονομικά (και πολιτικά) μόνη στον σημερινό κόσμο της παγκοσμιοποίησης και των τεράστιων αναδυόμενων οικονομιών. Γι' αυτό θέλει και προσπαθεί να προωθήσει πολιτικές ενοποίησης και για τον ίδιο λόγο προσφέρει εγγυήσεις που ισοδυναμούν με έναν προϋπολογισμό της για να χρηματοδοτηθεί η στήριξη των αδύναμων χωρών της Ευρωζώνης. Προσθέτοντας παράλληλα ότι όταν ξέσπασε η κρίση, πρώτα στην Ελλάδα και στη συνέχεια και σε άλλες χώρες, ήταν κάτι πρωτόγνωρο και για το Βερο-

λίνο, το οποίο ίσως να έκανε και λάθη στην αντιμετώπισή του. Λάθη, τα οποία επιχειρεί να διορθώσει στην πορεία, επιμένοντας ωστόσο ότι η βασική συνταγή, του περιορισμού των ελλειμμάτων και των χρεών, σε συνδυασμό με την τόνωση της ανταγωνιστικότητας μέσω μεταρρυθμίσεων, είναι σωστή.

Δεν αποκλείεται όλα αυτά να οδηγούν σε μία ακόμη ερμηνεία. Ότι μετά τις εκλογές του Σεπτεμβρίου και εφόσον η κ. Μέρκελ εξασφαλίσει μία άνετη νίκη, όπως σήμερα προβλέπεται, να δούμε σημαντική αλλαγή πολιτικής από τη Γερμανία, προκειμένου να μείνει όρθια η Ευρωζώνη.

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Γερμανία, σε συνδυασμό με μία ανησυχία, μήπως πριν από τη διεξαγωγή τους δημιουργηθεί κάποιο μεγάλο πρόβλημα που θα προσφέρει επιχειρήματα στη γερμανική αντιπολίτευση να υποστηρίξει ότι η αντιμετώπιση της ευρωκρίσης

και υπάρχει πάντα ο κίνδυνος να «σκάσει» η Ιταλία και, ακόμη χειρότερα, η Γαλλία.

Ωστόσο, υπάρχουν και άλλες ερμηνείες. Η Γερμανία δεν έχει Plan B για την Ευρώπη, ή για την Ελλάδα, όπως διαβεβαιώνει σε συνομιλητές του

Η μνήμη μέσα μας 'Ο φιλελεύθερος

Δύσκολα πια μπορεί κάτι να ξεφύγει από το κυρίαρχο. Κι όταν λέω «Κυπριακό» εννοώ όλα όσα εμπεριέχονται, συναισθηματικά και πολιτικά, ό,τι επισυρρεύτηκε από εκείνο τον φοβερό Ιούλιο μέχρι σήμερα. Το κείμενο της Χρυστάλλας Χατζηδημητρίου στον Φιλελεύθερο δεν με ξάφνιασε μόνο, αλλά με σοκάρει. Με τρόπο ακαριαίο και σκληρό, όπως οι μεγάλες αλήθειες της ζωής που όσο και να θες να τις αγνοήσεις μοιραία έρχονται και σε βρίσκουν. Έλεγε για έναν άντρα 82 χρόνων που πέθανε μόνος σ' ένα νοσοκομείο στα κατεχόμενα. Ο Παναγιώτης Κυριάκος καταγόμενος από το Δίκωμο, έγινε πρόσφυγας, δούλεψε, έφτιαξε μια νέα ζωή, γέρασε. Όταν τον κτύπησε το αλτσχάιμερ είχαν περάσει πια πολλά χρόνια από τον πόλεμο. Ύπουλη ασθένεια αυτή, κτυπάει πάντοτε εκεί που πάλλεται το συναίσθημα. Όσο εκείνος βυθιζότανε στην αρρώστια τόσο τα σκοτάδια του μυαλού του μεγάλωναν. Έφευγε από το σπίτι του, χανάταν, επέστρεφε, ένας ηλικιωμένος άνθρωπος που σιγά-σιγά έχανε τα νήματα που τον έδεναν με το παρελθόν του. Εκτός από ένα, το απίστευτο εξής ένα: το κυπριακό νήμα που τον οδηγούσε

σε αυτό που ήξερε για πατρίδα, το Δίκωμο. Την τελευταία φορά που δεν επέστρεψε στο σπίτι οι δικοί του άνθρωποι φοβήθηκαν ότι χάθηκε. Και χάθηκε, αλλά όχι με τον τρόπο που χάνονται καθημερινά οι χιλιάδες ασθενείς του αλτσχάιμερ. Πορεύτηκε από τη Λακατάμια στην Κοκκινοτριμιθιά και κάπου εκεί, πίσω από το αεροδρόμιο, πέρασε κάτω από τη μύτη των Τούρκων στα κατεχόμενα. Τα πόδια του τον οδηγούσαν στον δρόμο για το Δίκωμο, ο αδύναμος οργανισμός του όμως τον πρόδωσε. Κατέρρευσε και κατέληξε σε ένα κρεβάτι νοσοκομείου στην παλιά Λευκωσία. Όταν ο γιός του τον εντόπισε δεν τον πρόλαβε ζωντανό.

Βρήκα, λοιπόν, αυτή την ιστορία συγκλονιστική και θέλησα να την αναπαράγω γιατί πιστεύω πως είναι βαθιά πολιτική. Κάποιοι φοβούνται πως αν κρατήσουμε ζωντανή την ανάμνηση της ζωής μας πριν από εκείνο το καλοκαίρι είναι σαν να τροφοδοτούμε την άρνηση για να βρεθεί μια λύση. Λάθος. Το να θυμάσαι δεν σημαίνει να μισείς και το να έχεις επίγνωση της Ιστορίας δεν σημαίνει ότι περιχαράκωνεσαι στο παρελθόν. Το Κυπριακό θα λυθεί μόνο αν ο καθένας από

εμάς συναινέσει και αυτό θα συμβεί μόνο εάν θυμόμαστε. Ο μεγαλύτερός μας εχθρός είναι η λήθη, η άγνοια και η αδιαφορία. Αν απόμεινε κάποια ελπίδα για να ζήσουμε σε αυτό τον τόπο χωρίς διαχωριστικές γραμμές, αυτή ακουμπάει στην επιθυμία των ανθρώπων που δεν καταπνίγουν τον πόθο της επιστροφής και τολμούν να ρισκάρουν τις επισφάλειες ενός νέου ξεκινήματος.

Κάθε φορά που απομακρύνομαι από τις ακτές της Κερύνειας και το αμάξι περνάει ξυστά κάτω από τον βράχο του Πενταδάχτυλου σκέφτομαι ακριβώς το ίδιο πράγμα: να δίναμε την ευκαιρία σε ένα σχέδιο λύσης, να μην τους τα χαρίσουμε όλα αμαχητί, να μην χαθούν οι ψιφίδες των αναμνήσεών μας κάτω από τη σκόνη που αφήνει το πέρασμα των χρόνων. Και μετά επιστρέφω στη Λευκωσία και ξαναπαίνομαι στη ρουτίνα μου και κοιτάω από το μπαλκόνι μου το βουνό απέναντι κι είναι σαν να μην το βλέπω καθόλου από τη συνήθεια. Η μνήμη. Όλα ξεκινούν και τελειώνουν στη μνήμη που κοιμάται μέσα μας.

Σταύρος Χριστοδούλου

Αυξάνουν τα πλοία τους, τσακίζουν τους ναυτεργάτες

Γρηγοριάδης Κώστας

Αύξηση του στόλου σε αριθμό πλοίων και χωρητικότητα των Ελλήνων εφοπλιστών, που παραμένουν σταθερά στην κορυφή της πυραμίδας της παγκόσμιας ναυτιλίας, δείχνουν τα στοιχεία της επίσημης έκθεσης της Ένωσης Ελλήνων Εφοπλιστών (ΕΕΕ) που δόθηκε πρόσφατα στη δημοσιότητα. Συγκεκριμένα ο ελληνόκτητος στόλος το 2012 μετρούσε 3.428 πλοία, από 3.325 που ήταν το 2011 και η χωρητικότητα του ήταν 245,14 εκατομμύρια dwt, αντιπροσωπεύοντας το 15,56% της παγκόσμιας χωρητικότητας. Το 2011 η χωρητικότητα του ελληνόκτητου στόλου ήταν 226,92 εκατομμύρια dwt, αντιπροσωπεύοντας 14,83% της παγκόσμιας

χωρητικότητας. Η κερδοφορία του εφοπλιστικού κεφαλαίου ενισχύεται ακόμα και σε περίοδο κρίσης. Κερδοφορία που φέρει απόφραξη τη σφραγίδα της άγριας εκμετάλλευσης Ελλήνων και αλλοδαπών ναυτεργατών, των αμέτρητων προνομίων που τους παρέχουν διαχρονικά οι κυβερνήσεις και ενισχύουν οι κανονισμοί και οι οδηγίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Την ίδια ώρα η ανεργία στους ναυτεργάτες καλπάζει. Ακόμα και τα μαγευτικά στοιχεία του GENE εμφανίζουν 4.500 ανέργους, αριθμό ρεκόρ. Από αυτούς το 20% παίρνει το επίδομα ανεργίας ύψους των 235 ευρώ για τους άγαμους και 294 ευρώ για τους έγγαμους!

Και όμως οι εφοπλιστές δεν είναι ευχαριστημένοι. Δεν θέλουν απλά και άλλα προνόμια, νόμους, διευκολύνσεις, ελαφρύνσεις, τα θέλουν όλα! Όπως ξεκαθαρίζει ο πρόεδρος της ΕΕΕ Θ. Βενιάμης «Η ελληνόκτητη ναυτιλία έχει επίσης την προοπτική να προσφέρει πολυάριθμες θέσεις εργασίας στους νέους που μαστίζονται από την ανεργία. Προϋπόθεση είναι να υπάρξει το κατάλληλο νομοθετικό πλαίσιο που θα επιτρέψει τη ναυτολόγηση ελληνικών κατώτερων πληρωμάτων με όρους ανταγωνιστικούς λαμβάνοντας υπόψη τα διεθνώς κρατούντα». Με απλά λόγια απαιτούν «καθαρούς» από δικαιώματα και συμβάσεις ναυτεργάτες με «μισθούς Κίνας» ή μια κούπα ρύζι...

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

Φοροσφαγείο

Του ΚΩΣΤΑ ΞΗΡΟΚΩΣΤΑ

Λίγο πριν αρχίσουν «τα μπάνια του λαού», ο «λαός» είχε συνθήσει να τελειώνει με την Εφορία. Να παίρνει το εκκαθαριστικό του και να κάνει τα κουμάντα του. Την επιστροφή φόρου, που θα του έδινε μια ανάσα, να πει κι ένα ουζάκι παραπάνω, πλάι στη θάλασσα. Ή τη λυπητερή, για να κανονίσει τις δόσεις και τις καταβολές.

Στη μνημονιακή Ελλάδα «μεταρρυθμίστηκε» και αυτή η «κακιά συνήθεια». Αλλά η παράταση της υποβολής δηλώσεων ενοχλεί πολύ λιγότερο από την ίδια τη δήλωση (και, βεβαίως, το αποτέλεσμα της). Κάθε χρόνο, όλο και περισσότεροι καλούνται να πληρώσουν όλο και περισσότερο. Όχι όλοι. Οι «έχοντες και κατέχοντες» (για να θυμηθούμε τον «εκσυγχρονιστή» Κ. Σημίτη) κάποια παραθυράκια θα βρουν να υπαχθούν σε κάποια «αναπτυξιακή» διάταξη, με «κίνητρα για την επιχειρηματικότητα» και με τις δέουσες απαλλαγές. Οι άλλοι, οι πολλοί, οι «μη προνομιούχοι» (για να θυμηθούμε και τον «αριστερό» Α. Παπανδρέου) θα δουν το αφορολόγητο να μειώνεται, τα τεκμήρια να αυξάνουν, τις απαλλαγές να περιορίζονται και τους συντελεστές να εκτοξεύονται.

Ένα μόνο (αλλά καταραμένο) παράδειγμα είναι η περίπτωση «εισφορά αλληλεγγύης». Επιβάλλεται σε όσους έχουν επίσημο εισόδημα πάνω από 12.000 ευρώ. Όχι πραγματικό! Τεκμαρτό! Ακόμη κι αν πρόκειται για ανέργους! Δηλαδή, έχεις εισόδημα κάτω από 10.000 ευρώ, όλο από επίδομα ανεργίας. Μένεις (με την οικογένειά σου) σε κάποιο σπίτι εκατονκάπι τετραγωνικών. Δεν είναι δικό σου, το νοικιάζεις. Δεν έχει σημασία! Και μόνο που μένεις εκεί, είναι τεκμήριο! Επίσης, έχεις αυτοκίνητο. Όχι καινούργιο και όχι μεγάλου κυβισμού. Ούτε αυτό έχει σημασία! Κι άλλο τεκμήριο! Επιπλέον... ζεις. Τεκμήριο κι αυτό! Και τα τεκμήρια προστίθενται! Αν το άθροισμα ξεπερνά τα 12.000 ευρώ, σε περιμένει «εισφορά αλληλεγγύης» 1%, δηλαδή τουλάχιστον 120 ευρώ!

Η εισφορά αυτή πηγαίνει -λέει- στον ΟΑΕΔ. Για να πληρώνει επιδόματα ανεργίας! Δηλαδή, οι άνεργοι καλούνται να επιστρέψουν ένα μέρος από την επιδόσή τους! Αλλά ούτε κι αυτό ισχύει επακριβώς. Διότι το υπουργείο Οικονομικών, μέχρι στιγμής, από την «εισφορά αλληλεγγύης» έχει αποδώσει στον ΟΑΕΔ, το... τίποτα! Πώς να μην τρέμει μετά ο Στουρνάρας την Αίγυπτο;

ασφαλείας, και το πελαταικό σύστημα του καθεστώτος Μουμπάρακ και βέβαια μεγάλες δυνάμεις από τα φτωχά στρώματα των μεγάλων πόλεων που στερούταν ακόμη και το ψωμί της ημέρας λόγω της οξυμένης οικονομικής κρίσης.

Η απάντηση της ευρωπαϊκής Αριστεράς στο αιγυπτιακό πραξικόπημα δεν μπορεί παρά να είναι η κα-

ταγγελία του. Η προσπάθεια του αιγυπτιακού στρατού να ακολουθήσει το παράδειγμα του τουρκικού στη δεκαετία του 1970-1980 και να επιβάλει τον εαυτό του ως «εγγυητή» και «θεματοφύλακα» της δημοκρατίας και της πολιτικής σταθερότητας δεν θα οδηγήσει στην επίτευξη μιας γνήσιας δημοκρατίας ούτε θα επιλύσει τα οικονομικά και κοινωνικά προβλήματα της

χώρας. Αντίθετα, θα επισπεύσει και θα διευκολύνει την αιχαλωσία της από το ΔΝΤ με τα γνωστά σε όλους αποτελέσματα. Ούτε μπορεί η ευρωπαϊκή Αριστερά να δεχθεί «διατεταγμένη» δημοκρατία που θα αποκλείει σημαντικά πολιτικά ρεύματα (σήμερα τους Αδελφούς Μουσουλμάνους αύριο κάποιους άλλους) από τη δημοκρατική διαδικασία. Αν πραγματικά

έχουν πάψει να αποτελούν ηγεμονική πολιτική δύναμη, θα το δείξει ο λαός στην κάλπη. Η Μέση Ανατολή έχει πληρώσει ακριβώς την «δημοκρατία» à la carte, τόσο στην Αλγερία όσο και στα παλαιστινιακά εδάφη. Ας ελπίσουμε και ως αγωνιστούμε ώστε η Αίγυπτος να μην υποφέρει την ίδια τραγική εμφύλια σύγκρουση όπως σε αυτά τα παραδείγματα.